

Úplně ten nejhlavnější vedoucí přes podnikové sdělovací prostředky byl vysoký hřmotný šedivějící chlap Kaňka, který měl na svou dobu poměrně pěkně zařízenou kancelář, v níž od sedmi nula nula do patnácti třiceti s přestávkou na oběd přijímal představitele podnikových výborů KSČ, ROH a SSM a všelijaké další představitele. Mimoto dokázal během zmíněné pracovní doby vykourit dvě a půl krabičky, což se netajilo, a všelicos vypít, což se tajilo, ale věděli to všichni. V onen únorový den, kdy vešlo ve známost, že zemřel generální tajemník a předseda prezidia Nejvyššího sovětu SSSR Jurij Vladimirovič Andropov, si Dita dobře všimla, že Kaňka pláče. Zřejmě jediný blázen v kraji i v celé republice, který pláče, že zemřel Andropov, a musí se vyskytnout zrovna v mém okolí, řekla si Dita zkormoučeně. V týž den se také zpocená Machatá ocitla u Kaňky na koberečku, jelikož z roztržitosti zařadila do vysílacího bloku píseň Karla Gotta, v níž umělec zpívá:

*Jsem jak nový den a slunce svít mě líbá,
pocit mám jak tráva rosou zkrápěná...*

„Jak jste to myslela, soudružko?“ zuřil hlavní ideolog oceláren Kaňka. „Myslela jste to snad tak, že máte radost z toho, že zemřel soudruh Andropov?“

„Proboha, ne!“ vykřikla Machatá.

„Vysvětluju si to tak, že jste jak nový den a slunce svít vás líbá, protože zemřel soudruh Andropov!“

„Proboha! Ne!“

„Čekám tedy na jiné vysvětlení. Nebudu čekat dlouho.“

„To né já, to... to Karel Gott,“ zmateně objasňovala Machatá.

„Jak prosím?“

„To Gott přece,“ nešťastně breptala Machatá. „Ta písnička vznikla daleko před tím, než zemřel soudruh Andropov. A slunce svít zpěváka líbá proto, že je zamilovaný, tam se zpívá: *A já už vím, že to je láskou,*“ zoufale zazpívala. „Měla jste dát jenom orchestrálky!“ zařval nejhlavnější vedoucí.

„Ano. Samozřejmě. Už se to nebude nikdy opakovat. Slibuji. Příště, až zase umře nějaký...“

„Ven!“

Machatá si nešťastný přehmat dlouho žehlila tím způsobem, že každý den četla do rozhlasu oslavné tirády na soudruha Andropova. Nikdo neznal jeho život a dílo tak podrobně, jako pracující zdejších oceláren. Kolikrát už téměř prchali z továrních hal před neúprosnými ampliony, jež sdělovaly: „Odchodem soudruha Andropova ztrácí KSSS a všechen sovětský lid vynikajícího stranického a státního činitele, vlastence a internacionalistu, velkého bojovníka za mír, pokrokově smýšlejícího leninistu, proslulého revolucionáře, oddaného leninské straně a revolučnímu marxisticko-leninskému učení!“

Ze všech těchto kádrů byl Dítě nejbližší přirozeně Smil Flaška. Ten si aspoň na nic nehrál, nebrečel pro Andropova, nezáviděl, neintrikoval a velmi přímočaře Dítě řekl: „Dito. Hele. Chceš se se mnou vyspat?“

„No... víš...“ koktala k smrti vyděšená gymnazistka.

„No tak budem kámoši, no,“ nezkrúšen řekl Smil a plácl Ditu do zad, až v ní hrklo.

Proto Dita na seřadišti prvomájového průvodu, a to na parkovišti naproti válcovněm, vyhledala společnost právě Smila Flašky, jelikož ze všech ostatních ji bolela hlava. Smil se s ničím nepáral. Zatímco Dita si v duchu formulovala, co o prvomájové oslavě napíše do Naší pravdy, a zatímco celý obrovský rozjásaný prvomájový průvod zahýbal doleva, kudy se šlo k tribuně, kde měl mít projev místopředseda vlády ČSSR soudruh Šrámek, Smil Flaška vlekoucí Di-

tu za rukáv a několik dalších nezodpovědných soudruhů doleva nezahnuli, jelikož šli pořád rovně k pivnici zvané Bundeswehr, zkráceně Bundík.